

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΟΝ κῆπον κατείχε ἡ ἀπελπισία τῶν εὐτυχιῶν τοῦ τελειώσουν. Ὅπως ὁ ἥλιος ἐπρόκειτο νὰ δύσῃ εἰς οὐρανὸν καταγιγῶς, τὰ μεγάλα δένδρα τὰ ἐκτεινόμενα γαλήνια χωρὶς προσπαθείας κλάδων ἔρριπτον ἀσθενεῖς σκιᾶς καὶ τὰ φύλλα τῶν ἐφαίνοντο ἀκίνητα ὡς νὰ ἐπερίμεναν ὑπερόχως καὶ ὑπομονητικῶς τὸν ἐπικείμενον θάνατον τῆς ἡμέρας.

Ἠκολούθησαν τὸν δρόμον σιωπηλοὶ καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίξουν ἀλλήλους, χωρὶς αἱ χεῖρες τῶν νὰ δίδουν τὴν ἐπαφὴν ἐκείνην ἣ ὅποια τοὺς ἐμέθυε.

Καὶ ἦτο ὡς μία ὁδὸς πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, μία ὁδὸς πρὸς τὴν αὐτοθυσίαν, τὴν ὅποιαν ἐλάμβανον ὑπερηφάνως.

— Θέλεις νὰ φύγω ; εἶπεν ἀκόμη ἐκεῖνος.

— Ναί, ἀπήντησε μετὰ κόπου ἀλλὰ καὶ μὲ φωνὴν σταθερὰν ἢ νεᾶνις· θέλω νὰ φύγῃς· ἀλλὰ θὰ ὑπάρχουν στιγμαὶ τοῦ χωρὶς ἐλπίδα θὰ σὲ ἀναμένω κάτωθεν τῆς λεύκης, θὰ περιμένω ἐκεῖνον ποῦ δὲν πρόκειται νὰ ἔλθῃ ποτέ.

Ὅταν ἔφθασαν ἐπὶ τέλους κάτωθεν τῆς λεύκης τῆς ὑπερμεγέθους, τὰ γόνατά τῶν ἐκάμφθησαν.

Ἐκεῖνος πρῶτος τὴν εἰλκυσεν ἐλαφρῶς καὶ ἔπεσαν πρὸ τοῦ δένδρου.

ἦτο ἓνα ἀπὸ τὰ δένδρα ἐκεῖνα τὰ προαιώνια, τὰ φιλοδοξοῦντα τὸν οὐρανόν, τὰ περιφρονοῦντα τὸν χρόνον, τὰ ὅποια εἰς θαύματα ἐργασίας, ὑπομονῆς καὶ γυμοῦ ὅλοεν ὀρθοῦν κλώνους καὶ ὅλοεν χαιρετίζουσι τοὺς ὀρίζοντας καὶ εὐρύνουσι τοὺς κλάδους τῶν καὶ παχύνουσι τοὺς κορμούς τῶν καὶ κατακτοῦν τὸ ἔδαφος.

Ἡ ρίζα του, παχεῖα καὶ γομφώδης, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο πηγμένη μέχρι τοῦ κέντρου τῆς γῆς, καὶ ὀλόκληρα δάση ἠνοίγοντο εἰς τὰ ὕψη του μεταξύ τῶν κλάδων του ἐκεῖ, ὅπου ἐν πυκνότητι τὰ φύλλα ἐνηγκαλιζόντο ἀλλήλα, ἐκεῖ ὅπου ἐν μέσῃ ἡμέρα ἐξηπλοῦντο σκοτίαι καὶ κρησφύγετα καὶ κατοικίαι πτηνῶν καὶ κόσμοι ἐντόμων.

Καὶ ἦτο ὁργανισμὸς ὁλόκληρος, κόσμος ὁλόκληρος, ἓνας πλανήτης τὸ δένδρον ἐκεῖνο, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποῖου ἔζων φυτὰ ἄλλα, περιπλέκοντο κισσοί, παρεισέδουν φύτρα, ἐκρύπτοντο παράσιτα· τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε, φωρτωμένον ἀπὸ ἰδικᾶς του καὶ ξένας βλαστήσεις, ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου, ὅλα τὰ σχήματα τῶν φύλλων καὶ ὑψοῦτο ὡς θαῦμα γονιμότητος, ὡς πηγὴ σιγηλῆ καὶ ἀκίνητος ζωῆς δυναμένη νὰ ξεδιψᾷσῃ ὁλόκληρον τὴν γῆν. Ἐπὶ τοῦ ζεύγους τοῦ εὐθραύστου καὶ παροδικοῦ, τὸ μέγα δένδρον ἐνόμιζε τις ὅτι ἤπλωτεν ὅλους τοὺς ἀργύρους τῶν φύλλων του καὶ τῶν κορμῶν, ὅλην τὴν γίονα τῆς πολιότητος, τὴν ὁποῖαν ἐλεύκαινον περισσότερον οἱ θνήσκοντες χρυσοὶ τοῦ ἡλίου.

— Εἶναι ὡς νὰ ἐδίδομεν ὄρκον, εἶπεν ἐκεῖνη φρίσσουσα. "Ω! ναί, θέλεις νὰ δώσωμεν ἓνα ὄρκον αἰωνίου ἀγάπης;

'Ἄλλ' ἐμειδιάσεν ἐκεῖνος ἐλαφρῶς καὶ ἤκτινοβόλησεν εἰς τὸ μείδιμά του συγκεντρωμένη καὶ ἐμποιοῦσα φόβον ὅλη ἡ πικρία τὴν ὁποῖαν εἶχε δρέψαι εἰς ὁλόκληρον ζωὴν.

Καὶ εἶπεν :

— "Ω! νὰ ὀρκισθῆ κανεὶς κάτωθεν τόσων πραγμάτων αἰωνίων! Θὰ ἐγέλων ἀπὸ εὐσπλαγγνίαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ κλάδοι οἱ ὑψοῦμενοι ἀπτόητοι πρὸς τὸν οὐρανόν. Νὰ δώσωμεν ὄρκον εἰς τόσῃν ἀσθένειαν τῶν σωμάτων μας καὶ ψυχῶν μας, θὰ ἦτο εἰρωνεῖα ὑψίστη, φίλη μου· ἓνα ὄρκον αἰώνιον, φίλη μου, ἓνα ὄρκον αἰωνίας ἀγάπης! ἄλλὰ δὲν βλέπεις ὅτι ἄνωθέν μας λανθάνουν ἀστέρες καὶ ὅτι κυλῖονται ἐναρμόνιοι κόσμοι; Μήπως δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἄλλον ὄρκον παρὰ ὅτι θὰ ἀποθάνωμεν καὶ ὅτι θὰ γευθῶμεν ὁλόκληρον τὸ ποτήριον τοῦ πόνου, τὸ ὁποῖον αὔς τείνει· τίς οἶδε πόθεν καὶ μὲ ποίαν βρεῖαν χεῖρα ἢ εἰμαρμένη; Κάτωθεν τοῦ δένδρου τούτου τὴν ὄρκον τοῦ ἀποχωρισμοῦ οἱ ἄνθρωποι κλαίουσιν μόνον.

Καὶ θὰ κλαύσω καὶ ἐγὼ καὶ θὰ κλαύσωμεν μαζὺ τὴν ἀγάπην μας καὶ τὰ ὠραῖα πράγματα, τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ἡ ἀρμονία τῶν ψυχῶν μας, καὶ τὰς ὠραίας ἀρχιτεκτονικάς τὰς ὁποίας θὰ ὑψωνόν ἠνωμένοι οἱ πόθοι μας καὶ τὰς ὑψίστας φρικιάσεις τὰς ὁποίας θὰ ἐγένων εἰς τὴν ἐπαφήν των αἰ ἐπιδερμίδες μας καὶ ὅλα τὰ ὠραῖα μεθυσία τῆς χαρᾶς καὶ τὰ ὠραῖα ὄργια τῆς ἀγάπης, τὰ ὅποια θὰ ἐξετελοῦμεν ἐνοῦντες τὴν ζωὴν μας. "Ὅταν ἐπλησιάζαμεν εἰς τὸ δένδρον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐστέγασε τὰ ὄνειρά μας, τὸ ὁποῖον ἤκουσε, πάντοτε καλόβολον καὶ πάντοτε προστατευτικόν, τὰς λέξεις μας τὰς ἠνωμένας καὶ εἶδε τὰ βλέμματά μας διασταυρούμενα ἐκεῖ μακρὰν καὶ συνενούμενα εἰς ἀστερισμοὺς ἀγνώστους, καὶ ἐνωτίσθη ἀτάραχον ὅλας τὰς ἀρμονίας τὰς ἀνεκ-

φράστους, τὰς ὁποίας ὕφαινον ἐν τῇ σιγῇ ἠνωμένα: ἔξω τῶν σωμα-
των μᾶς αἱ ψυχαὶ μᾶς, ἤσθάνθη ὀλίγην ἀπὸ τὴν θρησκείαν ἐκεί-
νην τῶν παλαιῶν φυσιολατρῶν, τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἠνοί-
γοντο διὰ πρώτην φοράν οἱ ὀφθαλμοὶ γοητευμένοι καὶ τρομαγμέ-
νοι εἰς τὰς μορφὰς τὰς αἰωνίας τῶν στοιχείων καὶ τῶν πραγμά-
των. Καὶ ἤθελον ἀορίστως νὰ λατρεύσω κ' ἐγὼ τὰ δένδρα καὶ
ἤθελα νὰ παρακαλέσω ἐδῶ κάτωθι τῆς σελήνης τὰς μητέρας τὰς
αἰωνίας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι κρύπτονται εἰς τὴν γῆν καὶ αἱ ὁποῖαι
εὐρίσκονται παντοῦ εἰς τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν καὶ εἰς τὰ κρησ-
φύγετα τῶν βουνῶν ὅπως μᾶς προστατεύσουν. "Ω! διατί τάχα
ἡ φύσις ὅλη νὰ μὴ μᾶς ἐνώνη διὰ παντός δι' ἑνὸς θαύματος ὑπε-
ρόρου!

Ἐκείνη εἶπε γαμίνους τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Αἰσθάνομαι, εἶπε, τὰς χειρὰς μου δεδεμέναι διὰ δεσμῶν ἰσχυ-
ρῶν καὶ ἀοράτων. Ὅλη ἡ φύσις, ἡ ἀτενίζουσα αἷματα καὶ ἐνωτι-
ζομένη κραυγὰς πόνου πρὸ αἰῶνων ἀπείρων, μᾶς παρατηρεῖ ἀπαθῆς
καὶ ἀκίνητος. Ξεῦρεις τὸ δένδρον ἐκεῖνο κατὰ τὴν σκοτεινὴν ἐργα-
σίαν τῆς κατοχῆς τοῦ αἰθέρος, τὴν ὁποίαν ὕφαινει πρὸ αἰῶνων, τί
ἤκουσε, πόσας οἰμωγὰς καὶ πόσους κλαυθμούς, καὶ πόσας εἶδε ζωὰς
θραυομένας κάτωθεν τῶν κλάδων του; Καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι αἱ
οἰμωγαὶ ὅλαι καὶ ὅλοι οἱ κλαυθοὶ γίνονται φύλλα μεγάλα καὶ
δροσερὰ καὶ νευρώσεις λεπταὶ καὶ εὐκαμπτοὶ καὶ πράσινα χρώ-
ματα καὶ παιπάλαι ἀργυραῖ καὶ ζωὴ καὶ φῶς.

Καὶ ἤθελον ἐκεῖνος νὰ γελάσῃ ἀλλὰ τὸ δένδρον ὑψοῦτο μεγά-
λον καὶ ἡ Ἀφροδίτη μειδῶσα ἐπὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐφάνη ἐπὶ
τοῦ στερεώματος, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ σκοτίζῃ ἡ σκιά. Καὶ μία
φρικίαισι τὸν κατέλαβεν εἰς τὴν ἀντήχησιν τοῦ ἰδίου του γέλωτος.

Ἦθελον νὰ ἐγερθῶσιν ἀλλ' εἰς τοὺς ὤμους των εἶχεν ἀναρ-
ριχηθῆ τὸ μοιραῖον καὶ τοὺς ἐπίεζε

— Ἀλλὰ ἔχι, εἶπεν ἐπαναστατῶν ἐκεῖνος, δὲν θέλω νὰ φύγω,
δὲν θέλω νὰ χωρισθῶμεν. Δὲν θὰ ἦτο τάχα ἡ ἀληθὴς νίκη κατὰ
τοῦ κόσμου νὰ ὑψώσῃ τις τὸ μέτωπον ὑπεράνω τῶν θεσμῶν καὶ
τῶν φίλτρων, νὰ δημιουργήσῃ ἕνα νόμον νέον, νὰ ἐπιβάλῃ τὴν
σφραγίδα τῆς ἰδίας του θελήσεως ἐπὶ τῆς φύσεως;

— Δὲν μᾶς χωρίζει ὁ κόσμος τῶν θεσμῶν, ἀλλ' ὁ κόσμος τῶν
μυστηρίων καὶ τῆς εἰμαρμένης, εἶπεν ἡ γυνή.

Καὶ τότε ἐκεῖνος ἐπανείδεν εἰς ἓν ὄραμα ταχὺ τοὺς δεσμούς τοὺς
χιλίους, οἱ ἑποιοὶ ἐκάρφωνον τὴν κόρην εἰς τὴν οἰκογένειάν της,
τὰς δυστυχίαις ὅλας, τὴν παραφροσύνην τοῦ πατρός, τὰς ἀδελφὰς
τὰς ἀσθενικάς, τὴν μητέρα τὴν ἐτοιμοθάνατον, ὅλην τὴν οἰκογέ-
νειαν τὴν ἐξαπμιζομένην, ὅλους τοὺς ἀπογόνους τῆς σβεννυμένης

γενεᾶς, οἱ ὅποιοι ἐξώφλουν τὸ μέγα χρέος τῆς φυλῆς των πρὸς τὴν φύσιν, τὸ χρέος τῶν ἡδονῶν καὶ τὸ χρέος τῶν ἀπολαύσεων καὶ τὸ χρέος τῶν νικῶν καὶ τὸ χρέος τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τὰ ποτήρια τῆς ζωῆς τὰ ὑπερεκχειλισμένα, τὰ ὅποια εἶχον πῖει οἱ πατέρες μετὰς ἀτελείους ῥίνας καὶ μετὰ τὰ χεῖλη τὰ παχέα, οἱ ὅποιοι ἐκοιμῶντο ἐντὸς τῶν πλαισίων εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐντὸς τῶν τάφων των εἰς τὸ μέγαλον κοιμητήριον τῶν ῥοδοδαφνῶν, — τὸ κοιμητήριον τὸ κόκκινον, τὸ ὅλον διαμαρτυρία κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς σιγῆς, καὶ τὸ ὅποιον ἠπλοῦτο ὀπίσθεν τοῦ κήπου πλησίον τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας.

Ἡ νεᾶνις ἐκείνη ἦτο ὡς τὸ ἐξίλαστήριον θῦμα, μία ἀπὸ τὰς κόρας ἐκείνας τῶν πεθαμμένων ἐποχῶν, αἱ ὅποια ἔθνησκον πρὸ τοῦ βωμοῦ χάριν τοῦ ἄγους τῆς πατρίδος των ἢ τῶν ἄρῶν των οἰκογενειῶν των. Καὶ ἐστράφη καὶ τὴν εἶδεν ἐν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτὶ κάτωθι τοῦ μεγάλου δένδρου μετὰ τὰς αὐστηρὰς σχιάς, αἱ ὅποια ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς, μετὰ τὴν κόμην βαρεῖαν, ἄφθονον, ὡς τιμωρίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, μετὰ τὴν λευκότητα τὴν ἐντελῶς διαφανῆ τῆς ἐπιδερμίδος της, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐφαίνοντο ὡς πτωχοὶ κλάδοι δένδρου ἀσθενικοῦ ὄλαι αἱ φλέβες, ὅλα τὰ ἰσχνὰ ποτάμια τῆς ζωῆς της.

Καὶ τὸ γόητρον τὸ ἀπροσδιόριστον τὸ μὴ ἐντοπισμένον εἰς χαρακτηριστικὸν κανένα, τὸ γόητρον τὸ ὅποιον ἀνεδίδοτο ἴσως ἐξ αὐτῆς τῆς ἀσθενικότητος καὶ τοῦ εὐθραύστου της, τὸν ἐπότισε περισσότερο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἡσθάνθη τὴν ὑπαρξίν του κλαίευσαν ὄλην ἐν τῷ ἀποχωρισμῷ τοῦ ἐφαίνετο ὡσάν ὅλα τὰ μόρια, ὅλαι αἱ ἴνες τῆς σαρκὸς του νὰ ἦσαν ἀδελφαὶ τῶν ἰδικῶν της καὶ ὅτι ἐν ὀδυνηρὸν ξέσχισμα σαρκῶν καὶ νεύρων ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ ἐκεῖ μετὰ τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν.

Καὶ ἠθέλησε μίαν φορὰν ἀκόμη νὰ ἀντιστηῖ.

— "Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον, εἶπε Δὲν ἐννοεῖς ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ σε ἀφήσω νὰ μοῦ φύγῃς; ὅτι θὰ ἦτο ὡς νὰ κατέστρεφον τὴν ζωὴν μου; Εἶσαι ἴσως ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία περικλείει τὴν εὐτυχίαν μου ἢ μόνη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀναζητεῖ κανεὶς ἐπὶ ζωὴν ὀλόκληρον ἐν ἀγωνίᾳ εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα τὰ ὅποια συναντᾷ, εἰς ὅλας τὰς μορφάς, αἱ ὅποια παρέρχονται. "Ὅχι, δὲν θὰ διαφύγῃς Συνδέσαι μαζί μου ὄχι μετὰ δεσμοὺς σαρκὸς, ἀλλὰ μετὰ δεσμοὺς ψυχῆς ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐγράφησαν καὶ δὲν ὠρίσθησαν ποτέ, ἀλλ' οἱ ὅποιοι δένουν δοῦλα τὰ πλάσματα καὶ καθυποτάσσουν τὰς θελήσεις.

Ἐκείνη ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ της ἤρχισε νὰ κλαίῃ σιγῆλῶς. Τὸν ἠγάπα καὶ μόλα ταῦτα ἕνας τρόμος, μία λύπη τὴν κατελάμ-

βανεν εἰς τὴν παρουσίαν του. Ἐφαίνεται ὡς φοβουμένη διαρκῶς ἐν δυστύχημα κρύφιον καὶ ἀνυπολόγιστον, τοῦ ὁποίου μόνον αὐτὴ εἶχε τὴν συνειδήσιν. Καὶ τοὺς ἐφάνη τότε καὶ τῶν δύο ὅτι τὸ μεγάλο δένδρον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς των καὶ περίξ ὁ οὐρανός, ὁ πλημμυρισμένος τώρα μελαινῶν νεφῶν καταιγίδος, ὁ ὁποῖός ἐφαίνεται ὅτι ἐστενοῦτο, καὶ ὅλον τὸ πένθος τῆς σβεννουμένης ἡμέρας, ἐξέφραζον τὴν μεγάλην ἀπόφασιν.

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ δάκρυα ἔπαυσαν, οἱ ὀφθαλμοὶ των, — τὰ τεμένη τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς σκιᾶς, — ἐπανάλαβον τὴν πρώτην των ἀκινήσιν.

Ὀλίγα σταγόες βροχῆς ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν προάγγελοι θεῆλλης Ἐκείνη ἠγέρθη καὶ ὑψηλὴ ὡς ἦτο τῆς ἔβιξε τὴν κεφαλὴν ἢ τελευταία θνήσκουσα αὐγὴ φωτός.

Καὶ εἶπε:

— Εἶμαι ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν τὰς μεγάλας ἀτυχίας καὶ φέρουσι τὴν κατάραν καὶ τὸν θάνατον. Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ποτὲ καὶ ἤθελα νὰ σοῦ τὸ κρύψω, διότι εἶνε τὸ μυστήριον αὐτὸ τῆς ἔλξεώς μου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖόν σε συνεκράτησε καὶ σε ἔδεσε. Δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔλθω μαζί σου; Δὲν βλέπεις τριγύρω τὰ πράγματα τὰ αἰώνια ὡς ἀναμένοντα τὸν χωρισμόν μου; Εἶναι ἡ φύσις ὀλόκληρος ἡ ἀπτόητος, εἶναι ὁ κόσμος περίξ, ὁ ὁποῖός μᾶς χωρίζει καὶ εἶναι πρὸ πάντων ὁ φόβος τῆς δυστυχίας. Ναι, μὴν ἀρνηθῆς. Αἱ θεωρίαι τῶν γυναικῶν ὅσαι ἐγέννησαν πόνους καὶ ὅσαι ἔχυσαν ποταμοὺς αἱμάτων καὶ ὅσαι ἔκαμον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς των νὰ ἀναβλύσουν ὡκεανοὶ δακρύων καὶ νὰ ὀρθωθοῦν ὄρη δυστυχίας, μὲ ἐσφράγισαν μὲ τὴν σφραγίδα τῆς κατάρας. Διὰ τῶν δακτύλων μου ὑφαίνεται τὸ δίκτυον τοῦ θανάτου. Ἐκ τῶν βλεμμάτων μου γίνονται δηλητήρια ἢ παραμονὴ μου πλησίον σου θὰ ἐπέφερε τὴν δυστυχίαν. Καὶ εἶμαι καταδικασμένη ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ σύρω τὴν δυστυχίαν εἰς ὅ,τι ἀγαπῶ. Καὶ φύγε, ὄχι, φύγε γρήγορα, διότι φοβοῦμαι μήπως, ὡς αἱ μεγάλοι ἥρωίδες τῆς ἀρχαίας τραγωδίας, προκαλέσω μίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς τρομερὰς ἐπιναστάσεις τῶν θεοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἐξεφράζοντο μὲ λύσσας ὄντων ὑπερανθρώπων, μὲ βουχηθίμους κερκυλῶν, μὲ πτώσεις κιόνων καὶ ἀναθημάτων, μὲ γλώσσας πυρὸς ὑποχθονίου.

Καὶ ἐκεῖνος, ἐνῶ αὐτὴ ὠμίλει ὑψηλὴ καὶ ὑπεράνθρωπος μὲ κάποιον φωσφορισμὸν τρόμου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἠσθάνθη ἀόριστον τὴν βαθεῖαν ἀλήθειαν τῶν λόγων της. Ἐνας φόβος ἀόριστος, ἀνεκφραστός καὶ μία ταραχὴ τὸν κατέλαβεν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τῆς μεταμορφουμένης τώρα, τῆς ἐρχομένης ὡς ἀπὸ ἄδυτα ἀνήλια.

Καὶ ἠσθάνθη τὴν ὑποβολὴν ἐκείνην τῆς δυστυχίας, τὴν ὁποίαν

θὰ αἰσθάνωνται οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς αἰῶνας, ἐνόσω τὸ μυστήριον τῆς Εἰμαρμένης ἀπλοῦται τριγύρω των πεπλοφοροῦν

Καὶ εἶπεν ἀκόμη ἐκείνη ἐγείρουσα ὑπερηφάνως καὶ ἄνευ ἐρυθήματος τὴν κεφαλὴν :

— Καὶ τώρα θὰ φύγῃς καὶ θὰ διακοπῇ τὸ ὄνειρον τῆς παρουσίας σου τῆς ἀδυνατοῦ πλέον. Ἄλλὰ πρὶν φύγῃς, εἰς τὸ δένδρον αὐτὸ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μᾶς ἴδῃ πλέον ἐνωμένους, θέλω νὰ σοῦ δώσω, ὄχι ὡς ὄρκον, ἀλλ' ὡς δεῖγμα ἀγάπης, ὡς δεῖγμα θυσίας, ὅ,τι δύναται νὰ δώσῃ, μία γυνὴ Ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. κἀ τῶθεν τῶν ἀστέρων, ἐλθὲ νὰ σὲ σφραγίσω μὲ ἐν φίλημα αἰώνιον. Θέλω νὰ σοῦ δώσω τὸ σῶμά μου ὅλον καὶ ὅλα μου τὰ φλήματα τὰ ἄχρηστα, διὰ νὰ ταφῶ πλέον διὰ παντός ἄνευ ἐπιθυμίας καὶ ἄνευ μυστηρίου. Ναί, ἐλθὲ.

Καὶ τὸ δένδρον τώρα ἐφιθύρῃσεν ὀλόκληρον, διότι ἓνας ἄνεμος καταιγίδος τὸ ἀνερρίπισεν αἰφνῆς, ἓνα φύσημα γιγάντειον, τὸ ὁποῖον ἐξήγαγε φρικιάσεις ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ ὠκεανοῦ τῶν φύλλων του.

Μία κραυγὴ διαμαρτυρίας ἠκούσθη λυσσαλέα ὡς μία πρόσκλησις πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ ἔπειτα, ἐνῶ ἠγέρθησαν, μία ἀτραπὴ ἐφώτισε βικίως τὸ τελευταῖον των φίλημα.

Ἦσθάνθησαν τότε ὅτι ἦσαν περισσότερον ἀκόμη δυστυχεῖς.

— Αἰσθάνομαι τὸν θάνατον ὅστις πλησιάζει μὲ βήματα μεγάλα.

— Φύγε, εἶπεν ἐκείνη ἔκφρων. Φύγε, διότι ἐγὼ περισσότερον παρὰ ποτὲ τὴν αἰσθησὶν τῆς δυστυχίας μου. Πλησίον μου ἔλκω τοὺς κεραυνούς.

Καὶ ὠμίλει μὲ βεβαιότητα, ὡς λέγουσα ἱστορίαν γνωστήν, κᾶτι τι τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε συμβῆ ἤδη.

Ἦθέλησε νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ εἰς τελευταῖον φίλημα πύρινον, ἀλλ' ἐκείνη νευρική ἐν ἀτημελησίᾳ ἔτρεξε πρὸς τὴν οἰκίαν, θέτουσα τὰς χεῖρας εἰς τὸ πρόσωπον.

Μία λάμψις ἐφώτισε τὸν ἀέρα καὶ ὁ κρότος τοῦ πίπτοντος κεραυνοῦ τὴν ἐτύφλωσε σχεδόν. Ἦτο ὡς ἂν ἡ γῆ νὰ συνεχρούετο μὲ πλανήτην, κᾶτι τι τὸ ἀνήκουστον καὶ φοβερόν. Ὅλοι αἱ ρίζαι ἐστέναζον εἰς τὰ βάθη.

Ὅταν ἐστράφη, Ἦτο τὸ σκότος πάλιν καὶ ἡ ἐρημία.

Οὔτε βήματα οὔτε φωναὶ προσκλήσεως.

Ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει εὐθὺ ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ εἶχε βυθισθῆ καὶ ἀδελφωθῆ μὲ τὴν ρίζαν του.

Καὶ τότε ἡ βεβαιότης τοῦ θανάτου τοῦ τῆς ἦλθεν αἰφνιδίᾳ καὶ ἐπιβάλλουσα.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ φωνὰς γοερὰς καμψθεῖσαι ἐπὶ τοῦ ἐδά-

41
φους, μὴ πλησιάζουσα πρὸς τὸ δένδρον, ὅπου εἶχε τελεσθῆ ἡ θυσία καὶ ἡ ἐξιλέωσις, δάκνουσα μὲ τοὺς ὀδόντας τὴν γῆν εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρύπτετο ἄλυτον τὸ μυστήριον τῶν Ὑπάρξεων, ὅπου τὰ ὀστᾶ τῶν νεκρῶν ἔδιδον χερί ἀδελφότητος εἰς τὰς νεαρὰς ρίζας τῶν δένδρων, ὅπου εἰς τὸ μέγα ἐργαστήριον τῶν ἐγκάτων ἐδημιουργεῖτο ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος.

Ν. Δ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

Χ Α Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

ΣΚΟΡΠΙΕΤΑΙ ἡ νύχτα σὰν καπνιά καὶ τὰ βουνὰ

Ψηλανεβαίνουν σὰν φωλιές ἀράχνης,

Ἡ χλόη ἡ πλούσια ποῦ κοιμᾶται ταπεινὰ

Ἄνατριχιάζει στὰ φιλιὰ τῆς πάχνης.

Μαζεύει ὁ ὕπνος τὰ ὄνειρά του τὰ γλυκά,

Κι' ἄσπρη ἀπλώνεται ἡ ἀλήθεια,

Ευπνοῦν μὲ τρόμο τῆς καρδιάς τὰ μυστικά

Ποῦ μοιάζουν μάννας παραμύθια.

Λιώνουν τὰ κρυστάλλα νερὰ σὰν τῆς ψυχῆς

Τῆς κέρινες ἐλπίδες,

Κι' ἀνάθουν πέρα σὰν λαμπάδες προσευχῆς

Τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτῖδες.

ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ